

Předběžné opatření

Ústavní soud rozhodnutí o předběžných opatřeních věcně přezkoumává pouze výjimečně, neboť jde o rozhodnutí, která do práv a povinností účastníků nezasahují konečným způsobem a není jimi ani prejudikován konečný výsledek sporu. Proto je podrobuje ústavněprávnímu přezkumu jen v rámci tzv. omezeného testu ústavnosti. Při takovém testu zkoumá, zda předběžné opatření mělo zákonný podklad (čl. 2 odst. 2 Listiny), bylo vydáno příslušným orgánem (čl. 38 odst. 1 Listiny) a není projevem svévole (čl. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny). Důvodem pro kasační zásah Ústavního soudu je také flagrantní porušení zásad spravedlivého procesu.

V samotných dílčích formálních pochybeních, spočívajících výhradně v určité nekonzistenci odůvodnění předběžného opatření nemůže spočívat důvod jeho kasace. Úkolem Ústavního soudu je hodnotit přezkoumávaný proces jako celek, nikoliv jen jeho některé segmenty, tzn. přihlíží k závažnosti eventuálních pochybení v postupu obecných soudů a k jejich dopadu na celkový výsledek řízení, neboť právo na soudní ochranu, zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny, nelze vykládat tak, že by pokrývalo veškeré případy porušení kogentních procesních ustanovení v objektivní poloze. V případě subjektivního práva na soudní ochranu je tudíž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních práv zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit mu příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jedním z kritérií úspěšného uplatnění ústavní stížnosti je i její racionalita. Proto Ústavní soud respektuje princip minimalizace zásahů do rozhodovací praxe obecných soudů, neboť ve svém rozhodování zachovává zdrženlivost při zásazích, které by byly motivovány pouze nesouhlasem s odůvodněním či obecně s právními a skutkovými závěry obecných soudů.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 1121/20 ze dne 11.8.2020)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti obchodní společnosti SAFICHEM ASSETS, a. s., se sídlem V., zastoupené JUDr. A.B., advokátem sídlem P. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2020 č. j. 62 Co 36/2020-227 za účasti Městského soudu v Praze jako účastníka řízení, a obchodní společnosti RDHolding s. r. o., sídlem P., zastoupené JUDr. Mgr. P.K., advokátem, sídlem P., jako vedlejší účastnice řízení, tak, že ústavní stížnost se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Průběh řízení před Ústavním soudem, podstatný obsah spisu a rekapitulace ústavní stížnosti

A.

1. Ústavnímu soudu byla doručena ústavní stížnost podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993 Sb.](#), o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"). Stěžovatelka se ústavní stížností domáhá zrušení výše uvedeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen "městský soud"), neboť má za to, že jí bylo porušeno její právo na spravedlivý proces a soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a násl. Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Z ústavní stížnosti a z vyžádaného spisu Obvodního soudu pro Prahu 10 (dále jen "obvodní soud")

sp. zn. 8 C 213/2017 se podává, že tento soud usnesením ze dne 22. 10. 2019, č. j. 8 C 213/2017-168 nařídil předběžné opatření, kterým žalované společnosti - RDHolding s.r.o. (v řízení o ústavní stížnosti vedlejší účastníci) uložil "zdržet se prodeje, darování či jiného zcizení, zatížení zástavním právem, předkupním právem či jiným právem ve prospěch třetí osoby nemovitých věcí" - pozemků a rodinného domu v tomto usnesení definovaných. V odůvodnění svého rozhodnutí obvodní soud uvedl, že žalobkyně (stěžovatelka) vede proti vedlejší účastníci spor o zaplacení částky 4 000 000 Kč. Během řízení přitom obvodní soud zjistil, že ohledně v návrhu na vydání předběžného opatření specifikovaných nemovitostí vede příslušný katastrální úřad řízení o povolení vkladu, neboť vedlejší účastnice hodlá uvedené pozemky a rodinný dům prodat. Ze Sbírky listin obchodního rejstříku obvodní soud dále dovodil, že vedlejší účastnice založila v březnu roku 2015 do zmíněného veřejně přístupného rejstříku zakladatelskou smlouvu a dále v květnu roku 2019 založila do tohoto veřejného rejstříku zápis o změně adresy svého sídla, v mezidobí však žádné jiné listiny do Sbírky listin již nezaložila.

3. Obvodní soud tak shledal pro nařízení předběžného opatření zákonné podmínky podle § 102 odst. 1 o. s. ř., a to za situace, kdy stěžovatelka vede proti vedlejší účastníci spor o zaplacení částky 4 000.000 Kč a vedlejší účastnice v průběhu řízení učinila úkon, kterým vlastnické právo ke svému majetku převádí na třetí osobu. Proto návrhu stěžovatelky na vydání předběžného opatření vyhověl.

4. K odvolání vedlejší účastnice rozhodl městský soud v záhlaví citovaným usnesením tak, že usnesení obvodního soudu změnil s tím, že návrh stěžovatelky na nařízení předběžného opatření zamítl. K věci samé městský soud zejména konstatoval, že stěžovatelka se domáhá vůči vedlejší účastníci vrácení částky 4 000 000 Kč s příslušenstvím z titulu plnění, které měla vedlejší účastnice od stěžovatelky převzít na základě smlouvy o spolupráci, jejíž platnost ale byla ukončena odstoupením od ní ze strany stěžovatelky, a to z toho důvodu, že vedlejší účastnice měla porušit ve smlouvě uvedené podmínky. V rámci daného soudního řízení ovšem dosud nebylo zahájeno ani dokazování; obvodní soud nejprve usnesením řízení přerušil, když toto usnesení bylo k odvolání obou účastníků řízení městským soudem změněno tak, že řízení se nepřerušuje. Následně obvodní soud nařídil jednání, které ovšem odložil za účelem posléze uskutečněné, avšak neúspěšné mediace. Proto obvodní soud ve věci nařídil v listopadu 2019 další jednání, které však bylo z důvodu rozhodování o nařízeném předběžném opatření odročeno na neurčito. Za dané situace proto podmínky pro nařízení předběžného opatření nejsou splněny, když není prokázána nutnost zatímní úpravy poměrům mezi účastníky. Řízení ve věci samé je teprve na samém počátku a posouzení, zda je žaloba důvodná, je z hlediska splnění podmínek pro nařízení předběžného opatření irelevantní. Skutečnost, že vedlejší účastnice prodává své nemovitosti, podle městského soudu ještě neznamená, že tak činí proto, aby se zbavila svého majetku, když městskému soudu nepřisluší hodnotit, zda sjednaná kupní cena je bez dalšího (ne)přiměřená. Z dosavadních výsledků řízení tedy nevyplývá, že by se vedlejší účastnice zbavovala svého majetku nebo že by postupovala tak, aby nevykazovala zisk. Z jejího přiznání k dani z příjmů právnických osob včetně výsledovky za rok 2018 a rok 2019 je zřejmé, že vedlejší účastnice hospodářskou činnost vyvíjí. Konečně není podle městského soudu splněna ani podmínka spočívající v tom, že by výkon soudního rozhodnutí posléze vydaného mohl být ohrožen, když nařízení předběžného opatření z tohoto důvodů zásadně vyžaduje, aby oprávněnému svědčilo rozhodnutí, popřípadě listina, která je titulem pro výkon rozhodnutí (exekuci). Takovéto konečné rozhodnutí však doposud vydáno nebylo, když opak netvrdí ani stěžovatelka.

B.

5. Stěžovatelka v ústavní stížnosti předně uvádí, že do společného podnikatelského projektu s vedlejší účastnicí investovala postupně částku 4 000 000 Kč a částku 260 930 USD. Vedlejší účastnice však údajně porušila mezi nimi uzavřené smluvní závazky a nepodávala jí nutné informace, proto se stěžovatelka rozhodla od projektu odstoupit a požadovala po vedlejší účastníci vrácení uvedených peněžních částek, což však vedlejší účastnice dobrovolně neučinila. Proto stěžovatelka

vyvolala řízení, z něhož vzešlo i nyní ústavní stížností napadené usnesení. Stěžovatelka totiž následně po zahájení řízení u obvodního soudu zjistila, že vedlejší účastnice přistoupila k prodeji shora zmíněných pozemků a rodinného domu jako svého jediného hodnotnějšího majetku. Proto se tomuto prodeji snažila bránit návrhem na vydání předběžného opatření - obava stěžovatelky o jí vložené finanční prostředky do společného projektu je dána i tím, že vedlejší účastnice nezakládá do Sbírký listin všechny zákonem vyžadované dokumenty, které by odrážely její hospodářskou situaci jako obchodní korporace.

6. Městský soud podle stěžovatelky zásadně pochybil, neboť absenci nutnosti úpravy zatímních poměrů podle ustanovení § 75c o. s. ř. (o jejíž existenci stěžovatelka svůj návrh na vydání předběžného opatření ani neopírala) dovedl z raného stadia řízení (když v něm nebylo zahájeno ani dokazování) a stěžovatelce prý také dosud nesvědčí ani žádné rozhodnutí, jehož výkon by mohl být ohrožen. Zvláště u chybějícího soudního rozhodnutí (jehož výkon by mohl být ohrožen) se stěžovatelka pozastavuje, neboť tato logika městského soudu zcela popírá smysl předběžného opatření, když má naopak chránit eventuální výkon teprve v budoucnosti vydaného soudního rozhodnutí. Stěžovatelka přitom řádně osvědčila, že výkon budoucího rozhodnutí ve věci samé může být ohrožen [městský soud se však stěžovatelkou tvrzenými důvody dostatečně nezabýval - v této souvislosti stěžovatelka odkazuje přiměřeně na nález sp. zn. IV. ÚS 189/01 ze dne 21. 11. 2001 (N 178/24 SbNU 327)]. Rozhodnutí městského soudu také není podle stěžovatelky srozumitelné a není řádně odůvodněno, když směšuje návrh na vydání předběžného opatření před zahájením řízení podle § 74 o. s. ř., kdy je třeba soudního rozhodnutí, jehož výkon má být chráněn; a návrh podaný po zahájení řízení ve smyslu § 102 o. s. ř., když rozhodnutí ve věci samé má být teprve vydáno.

II. Změna soudce zpravodaje

7. Ústavní stížnost byla dle rozvrhu práce přidělena soudci Radovanu Suchánkovi jako soudci zpravodaji. S jeho návrhem na vyhovění ústavní stížnosti se III. senát při projednání věci dne 7. 7. 2020 neztotožnil. Proto byl předsedou senátu postupem podle ustanovení § 55 zákona o Ústavním soudu jako nový soudce zpravodaj určen soudce Vojtěch Šimíček.

III. Vyjádření účastníka řízení a vedlejší účastnice řízení k ústavní stížnosti

8. Městský soud plně odkázal na ústavní stížností napadené usnesení a uvedl, že základní práva stěžovatelky porušena nebyla, neboť jeho rozhodnutí je řádně odůvodněno a není proto nepřezkoumatelné nebo nesrozumitelné. Ústavní stížnost by proto měla být zamítnuta nebo odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.

9. Vedlejší účastnice uvedla, že ústavní stížnost považuje za zjevně neopodstatněnou, neboť základní práva stěžovatelky nebyla v řízení o návrhu na vydání předběžného opatření porušena a není zřejmé, v čem by rozhodnutí městského soudu mělo být nesrozumitelné nebo vnitřně rozporné. Námitku stěžovatelky, že došlo k popření jejího práva bránit se proti rozhodnutí městského soudu oprávněným prostředkem, taktéž nelze akceptovat. Dovolání v dané věci nebylo přípustné a stěžovatelka je oprávněna podat návrh na vydání předběžného opatření opakovaně, když stěžovatelce navíc bylo umožněno, aby se k jednotlivým podáním vedlejší účastnice v rámci posouzení důvodnosti nařízení předběžného opatření vyjádřila. Stěžovatelka tak ústavní stížnost využívá jen jako další oprávněný prostředek ve věci. Ústavní soud však není další soudní instancí v rámci soustavy obecných soudů, tedy bez náležité ústavněprávní argumentace není oprávněn revidovat obsah rozhodnutí obecných soudů.

10. Vyjádření účastníka řízení a vedlejší účastnice řízení Ústavní soud nezasílal stěžovatelce k replice, neboť tato nepřesahují rámec argumentace ústavní stížností napadeného rozhodnutí, ani tvrzení uplatněná v průběhu dosavadního řízení.

IV. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

11. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti stojícím mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy). K zásahu do rozhodovací činnosti obecných soudů je oprávněn jen tehdy, pokud by porušily ústavně zaručená práva stěžovatelky, zejména pak, došlo-li k porušení práva na soudní ochranu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 11. 1998 sp. zn. III. ÚS 101/98, náleze ze dne 19. 11. 2013 sp. zn. III. ÚS 3199/12; všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

12. V souzené věci je předmětem přezkumu rozhodnutí soudu o návrhu na vydání předběžného opatření. Ústavní soud ve své ustálené judikatuře [srov. např. náleze Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 189/01 ze dne 21. 11. 2001 (N 178/24 SbNU 327)] vyjádřil názor, že se zpravidla necítí oprávněn zasahovat do rozhodnutí o předběžných opatřeních, neboť jde o rozhodnutí, která do práv a povinností účastníků zasahují nikoli konečným způsobem a kterými není prejudikován konečný výsledek sporu. Zároveň však Ústavní soud vyjádřil názor, že i rozhodnutí o předběžném opatření je způsobilé zasáhnout do základních práv a svobod účastníků řízení a lze je podrobit ústavněprávnímu přezkumu [viz např. náleze sp. zn. III. ÚS 52/13 ze dne 8. 8. 2013 (N 144/70 SbNU 347)], byť toliko v rámci tzv. omezeného testu ústavnosti.

13. Ústavní soud při takovém testu zkoumá, zda předběžné opatření mělo zákonný podklad (čl. 2 odst. 2 Listiny), bylo vydáno příslušným orgánem (čl. 38 odst. 1 Listiny) a není projevem svévole (čl. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny) - srov. k tomu např. náleze ve věci sp. zn. II. ÚS 221/98 ze dne 10. 11. 1999 (N 158/16 SbNU 171). Důvodem pro kasační zásah Ústavního soudu je také flagrantní porušení zásad spravedlivého procesu.

14. S ohledem na rekapitulaci provedenou shora možno vyjít z toho, že rozhodování o předběžném opatření v právě posuzované věci mělo zákonný podklad, jelikož v případě stěžovatelky šlo o řízení, v němž právní úprava soudu umožňuje předběžné opatření nařídit a stěžovatelka návrh na nařízení předběžného opatření soudu podala (k situaci, kdy je podklad pro rozhodnutí o předběžném opatření zcela chybný - což vyvolává ústavněprávní diskrepanci - srov. například přiměřeně náleze sp. zn. I. ÚS 2691/18 ze dne 3. 9. 2019). Napadené rozhodnutí bylo rovněž vydáno příslušným orgánem (soudem). Zbývá tedy posoudit, zda rozhodnutí městského soudu, kterým bylo usnesení obvodního soudu změněno tak, že se návrh na vydání předběžného opatření zamítá, bylo projevem svévole či zda v řízení, z něhož ústavní stížností napadené rozhodnutí vzešlo, došlo k flagrantnímu porušení zásad ovládajících právo na soudní ochranu.

15. Žádný takový deficit - natožpak v ústavněprávní intenzitě - ovšem Ústavní soud v právě posuzované věci nezaznamenal.

16. Z argumentace stěžovatelky vyplývá, že nařízení předběžného opatření navrhovala z obavy, že vyhoví-li soud v budoucnu její žalobě a zaváže vedlejší účastníci povinností uhradit jí požadovanou finanční částku, nebude již vedlejší účastnice reálně disponovat žádným majetkem odpovídající hodnoty. Touto alternativou se však městský soud v rámci odůvodnění nyní napadeného usnesení zabýval a vyložil, že podle jeho názoru zatím nelze v posuzovaném případě dovést nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí. Vycházel přitom zjevně z námitek a tvrzení samotné stěžovatelky. Měl k dispozici přiznání vedlejší účastnice k dani z příjmů právnických osob včetně výsledovek za roky 2018 a 2019. Z nich dovedl, že vedlejší účastnice vyvíjí hospodářskou aktivitu. Tuto skutečnost pak nerozporuje ani sama stěžovatelka v ústavní stížnosti. Toliko namítá, že zisk generovaný vedlejší účastnicí je příliš malý k eventuální úhradě jí požadované částky. Dále městský soud uzavřel, že vedlejší účastnice skutečně prodává v návrhu na nařízení předběžného opatření specifikované pozemky a rodinný dům, nicméně z toho ještě nelze dovést, že by tak činila proto, aby se "zbavovala majetku", tedy aby ztížila eventuální vymahatelnost stěžovatelčina budoucího nároku.

17. V dané souvislosti přitom Ústavní soud nepřehlédl, že vedlejší účastnice nabyla uvedený majetek do svého vlastnictví v období po podání žaloby stěžovatelkou, kdy se stěžovatelka tehdy naopak domáhala vydání jiného předběžného opatření, neboť se cítila být ohrožena mimo jiné tím, že vedlejší účastnice nabývá do svého vlastnictví majetkové hodnoty, které by mohla převádět na třetí osoby (srov. k tomu č. l. 47 vyžádaného soudního spisu). Zjevně přitom jde o týž majetek, který vedlejší účastnice nyní prodává. V odstavci 7 nyní ústavní stížností napadeného usnesení se pak rekapituluje názor stěžovatelky, že vedlejší účastnice tímto způsobem snižuje hodnotu svého majetku, protože vzhledem k růstu cen nemovitých věcí není důvod je prodávat za cenu, za niž byly původně zakoupeny.

18. Tento postoj stěžovatelky ovšem podle Ústavního soudu o to více posiluje akceptovatelnost závěru městského soudu, že samotná dispozice vedlejší účastnice s jejím majetkem nemůže být vykládána bez dalšího tak, že je vedena cílem poškodit stěžovatelku. Ostatně sama stěžovatelka v ústavní stížnosti nepřináší žádnou další věcnou argumentaci alespoň nasvědčující o opaku (nereaguje ani na tvrzení vedlejší účastnice o stále se zhoršujícím stavu uvedených nemovitých věcí a nutnosti je nákladně rekonstruovat). Naopak postup stěžovatelky, kdy tato se staví ofenzivně patrně k jakémukoliv kroku vedlejší účastnice (srov. stručný popis vedlejší účastnice k průběhu mediace na č. l. 150 a replika vedlejší účastnice k vyjádření stěžovatelky na č. l. 236) vrhá poněkud jiné světlo na vedlejší účastnicí uplatňovanou obranu (srov. odst. 5 nyní napadeného usnesení), tedy že nezakládala-li do Sbírký listin účetní závěrky, činila tak z důvodu, aby stěžovatelce nedávala k dispozici interní informace o své činnosti. Za daných poměrů lze pak rovněž těžko cokoliv podstatného dovozovat z okolnosti, že vedlejší účastnice formálně vykazuje zisk jen v rozsahu desítek tisíc korun, když čistý zisk není jediným kritériem hodnocení ekonomického stavu obchodní společnosti.

19. Z uvedeného je podle Ústavního soudu zřejmé, že se městský soud důvody, jež měly podle stěžovatelky svědčit pro nařízení předběžného opatření, zabýval, a to včetně eventuálního ohrožení budoucího výkonu soudního rozhodnutí. Na tomto pro posouzení důvodnosti ústavní stížnosti rozhodujícím závěru nemůže nic změnit ani okolnost - byť v tomto lze dát stěžovatelce do určité míry za pravdu - že některé pasáže odůvodnění ústavní stížností napadeného rozhodnutí nejsou příliš přesvědčivé a systematické, jelikož městský soud je uvozuje posuzováním nutností upravit prozatímně poměry mezi účastníky řízení a samotný výklad městského soudu vázící se k eventuálnímu ohrožení budoucího výkonu rozhodnutí obsahuje zmínku o dnes již okrajovém a zřejmě překonaném závěru procesní teorie (a zčásti také soudní praxe), že chtěl-li být navrhovatel předběžného opatření se svým návrhem úspěšný, musel mít až na výjimky k dispozici exekuční titul (srov. k tomu srov. JIRSA, J. a kol. Občanské soudní řízení. Soudcovský komentář. Kniha I. § 1 - § 78g občanského soudního řádu. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 470).

20. Nicméně ani stěžovatelka není v používání právně-teoretických východisek zcela bezchybná; v bodě 28 ústavní stížnosti vychází například z toho, že "obavu z ohrožení výkonu rozhodnutí musí navrhovatel [předběžného opatření] prokázat", ač podle některých aktuálních prací [srov. k tomu například SVOBODA, K. Řízení v prvním stupni. Civilní proces z pohledu účastníka. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 199] tuto obavu postačí jen "osvědčit", neboť nikdy nelze zcela prokázat, že ke zmaření exekučního titulu v budoucnu opravdu dojde. Existence "obavy" proto neznamená existenci jistoty zmaření exekučního titulu. Naopak imperativ prokázání (zde již je tedy dikce zákona podle naposledy citovaného autora správná) se vztahuje k nutnosti prozatímně upravit poměry mezi účastníky řízení.

21. Městský soud však své rozhodnutí na případných významových nuancích mezi "prokázáním" a "osvědčením" zjevně nestaví. Drží se slov zákona s tím, že důvody pro nařízení nebyly v dané věci prokázány: vedlejší účastnice neprodává majetek, aby tak eventuálně zhoršila postavení stěžovatelky a vedlejší účastnice i nadále vyvíjí hospodářskou činnost. Nebylo tedy podle městského soudu

prokázáno (v jeho pojetí tedy ani osvědčeno), že je zde obava z ohrožení výkonu v budoucnu vydaného rozhodnutí a ze stejných důvodů zde podle městského soudu není dán ani důvod prozatímně upravit poměry mezi účastníky řízení (skutečnost, že stěžovatelka potřebu prozatímně upravit poměry ve svém návrhu neakcentovala, nemůže mít sama o sobě na správnost posouzení ohrožení výkonu v budoucnu vydaného rozhodnutí žádný vliv).

22. Ústavní soud konečně nepřehlédl jedinou větu v ústavní stížnosti (srov. opět bod 28), v níž stěžovatelka formuluje přesvědčení, že došlo k zamítnutí jejího návrhu na nařízení předběžného opatření ze strany městského soudu na základě takového odůvodnění rozhodnutí (s nímž nyní stěžovatelka Ústavní soud konfrontuje), že stěžovatelka byla zbavena možnosti bránit se nesprávnému rozhodnutí městského soudu opravným prostředkem. Ústavnímu soudu jistě nepřisluší, aby primárně hodnotil formulační styl ústavní stížnosti, nicméně stěžovatelka ani nenaznačuje, že by jí městský soud jakýmkoliv svým postupem zamezil v použití procesně vhodného opravného prostředku, nebo že by se jeho pochybením nemohla například seznámit s podáními vedlejší účastnice nebo s některou částí spisového materiálu. Proto Ústavní soud tuto námitku stěžovatelky vyložil tak, že závěry městského soudu byly pro stěžovatelku překvapivé a vzhledem k nemožnosti uplatnit v soustavě obecných soudů další opravný prostředek (neboť jej právní úprava nepředpokládá), se proti takovým závěrům nemohla bránit.

23. V této otázce však Ústavní soud již výše vysvětlil, že městský soud se návrhem stěžovatelky na nařízení předběžného opatření, respektive s podaným odvoláním ze strany vedlejší účastnice proti takovému návrhu, ústavně akceptovatelným způsobem vypořádal, neboť věcně reagoval na tvrzení stěžovatelky i vedlejší účastnice. Nadto stěžovatelka měla možnost se proti věcným východiskům městského soudu bránit právě posuzovanou ústavní stížností (čehož také využila), ovšem důvody, na nichž městský soud své rozhodnutí skutečně vystavěl, hlubší argumentací nezpochybnila. Upozornila jen na některé formální nesprávnosti, jichž se městský soud v odůvodnění rozhodnutí dopustil (srov. shora), které ale podle Ústavního soudu nejsou takového charakteru, aby pro ně bylo možné ústavní stížností napadené usnesení označit za svévolné. Flagrantní porušení zásad spravedlivého procesu pak stěžovatelka v ústavní stížnosti ani netvrdí.

24. V samotných dílčích formálních pochybeních, spočívajících výhradně v určité nekonzistenci odůvodnění napadeného rozhodnutí, však nemůže spočívat důvod jeho kasace, a to zejména s přihlédnutím ke shora uvedené okolnosti tzv. omezeného testu ústavnosti v případě rozhodování obecných soudů o předběžných opatřeních. Ústavní soud totiž ve své judikatuře setrvale zdůrazňuje, že jeho úkolem je hodnotit přezkoumávaný proces jako celek, nikoliv jen jeho některé segmenty, tzn. přihlíží k závažnosti eventuálních pochybení v postupu obecných soudů a k jejich dopadu na celkový výsledek řízení, neboť právo na soudní ochranu, zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny, nelze vykládat tak, že by pokrývalo veškeré případy porušení kogentních procesních ustanovení v objektivní poloze. "Samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces, ale teprve takové porušení objektivních procesních pravidel, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu" [srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 566/07 ze dne 5. 8. 2009 (N 176/54 SbNU 209); či nález sp. zn. IV. ÚS 1796/11 ze dne 18. 10. 2011 (N 178/63 SbNU 69)]. V případě subjektivního práva na soudní ochranu je tudíž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních práv zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit mu příznivější rozhodnutí ve věci samé. Proto jedním z kritérií úspěšného uplatnění ústavní stížnosti je i její racionalita. "Zásah do základních práv stěžovatele tak musí dosahovat jistého stupně intenzity, způsobilého přivodit změnu rozhodnutí obecných soudů" [srov. nález sp. zn. II. ÚS 169/09 ze dne 3. 3. 2009 (N 43/52 SbNU 431)]. Naopak tam, kde by realizace procesního oprávnění účastníka nemohla přinést příznivější rozhodnutí ve věci, resp. tam, kde nelze takovou změnu s přihlédnutím ke všem okolnostem daného řízení oprávněně očekávat, bylo by

nepřípustným a z ústavního hlediska nepřijatelným formalismem přistoupit ke kasaci takového rozhodnutí obecného soudu. Proto Ústavní soud respektuje princip minimalizace zásahů do rozhodovací praxe obecných soudů, neboť ve svém rozhodování zachovává zdrženlivost při zásazích, které by byly motivovány pouze nesouhlasem s odůvodněním či obecně s právními a skutkovými závěry obecných soudů. Jak totiž uvedl Ch. Perelman (cit. podle Právna logika - nová rétorika, Kalligram, 2014, s. 101), "i když je kasační soud stejně jako prvostupňoví soudci zaměřen na technický aspekt soudního odůvodnění, neruší rozhodnutí, které je nedostatečně odůvodněné, ale shoduje se s právem. V takovémto případě kasační soud nahrazuje důvody poskytnuté soudci uspokojivějším odůvodněním."

25. Závěrem proto Ústavní soud konstatuje, že neshledal ve výše uvedeném postupu a rozhodnutí městského soudu porušení ústavně zaručených práv stěžovatelky, a proto zamítl ústavní stížnost podle ustanovení § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu.

26. Takto rozhodl bez přítomnosti účastníků a bez ústního jednání, neboť měl za to, že od něho nelze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)
- [Blankosměnka](#)
- [Nájem](#)